

Поезија за децу – Миљко Шљивић**ДЕДА И ВРТИЋ**

Имам једну идеју.
Мислим да је уреду:
Да не идем у вртић,
Већ да шаљем деду.

Али деда не зна да се игра
И играчке нема,
Па се зато плашим,
Биће ту проблема.

Проблем може бити још и већи
Кад се ручак сервира,
Кад добије дечији оброк,
Деда ће да се изнервира.

Зато нешто размишљам:
Да не буде проблема,
У вртић нећу деду слати,
Већ ћемо ићи ја и Лена.

ЧУДНА ПЕСМА

Заспала сам у вртићу
У мом браон креветићу.
Одједном се чула бука:
Црвенкапа млати вука,
Мачка храни малог миша,
Жаба роду сада шиша.
Коза пева серенаду,
Овца једе чоколаду.
Рибе изнад воде лете,
Три прасета вуку прете.
Коњ се смеје с једне гране,
Пчеле медом меду хране.
Какав ли је ово хаос,
Мачку јаше Мики Маус,
Паја Патак лију љуби,
Мене Нора из сна буди?
Сад је јасно као дан –
То је био само сан!

ДЕДА РАТАР

Радно место мога деде,
Поред реке једна њива,
По речима косе седе
Ту се неко злато скрива.

Кô у некој чудној причи,
Можда су то неке лажи,
По снегу и зими цичи,
Оре деда, злато тражи.

У каквом је деда стању
Покушавам да разумем,
Он дрљачом у орању
Тражи неки златни грумен.

Кукурузна баца зрнца,
Сваком зрну пут испрати,
Ал' грми место сунца,
Он се мршти, он тад пати.

Са мотиком доле-горе,
Вредно, журно, све због блага,
Копајући кô да оре,
Ал' од злата нигде трага!

А кад јесен дође хладна,
Кад стигне на наша врата,
Тад дедина душа радна
Вози кући товар злата.

